(המשך מעמוד 21)

זה היה יום מטורף. כשחזרנו לתל־אביב, ברכבת כמובן, נשלחו ידיו של האיש אל שכווי זבו זמנית גונב לאוזני שהאיש הוא לא פחות ולא יותר מאשר המשורר ה־לאומי דויד אבידן.

אינני יכולה לתאר לכם את הרגשתי באותו רגע. סומררתי מעונג. תארו ל־עצמכם: האיש שעליו כתבתי את בחינת־הבגרות שלי בספרות נוגע עתה בעכווי. בקושי הסתדרתי עם כל הפרטים עליו ב־בחינה והנה הוא עכשיו ריצה לדעת עלי הכל, כמו למשל, כמה כסף יש בחשבון הבנק שלי, מה גודל הירושה שקיבלתי מאבי שנפטר, ואם אמא שלי היא טיפוס רחב־לב ויד.

בדרכי חזרה לרחובות, אחרי שנפרדתי ממנו, תלשתי את כל עלי החרצית כדי לדעת אם כן או לא ולמחרת הייתי שם אצלו, למעלה בפנטהאוז, אפילו שהחרצית פסקה שזה „לא".

צלצלתי בפעמון, אך לא לפני שקראתי בעיון את שמו של האיש הרשום על ה־דלת, כשמתחתיו הרשימה הבאה: „המאה השלושים בע"מ; המכון לחקר מוח האדם; מרכז הסרט הבינלאומי; „מין"; נא לצלצל לשם תיאום פגישה; נא לא לעשן בתוך חדירה מחשש זיהום."

מיזמוז בצל קופת־חולים

יצחקי. הדלת נפתחה בידי המשורר שהיה לבוש בבגדים קטנטן, שהסתיר ולא הסתיר את כלי עבודתו להתפארר.

נכנסתי אל החדר ועיני חשכו. זה היה הברדק הכי ברדקי שראיתי בחיי. חקירות היו מכוסים בספק קרטונים ישנים, ספק פלאקאטים אכולי צחבון. היו שם מראה שאין ליאים בה דבר, גרבי ניילון הפרו־שים לאורכו זרוחבו של הקיר, טמפונים נעוצים בנעצים אל דיקט, המון תיקים, ועוד ערימה שלימה של מכוונות־כתיבה, מכשירי צילום, מיסמכים, ושלושה מכשירי טלפון. ברגע הראשון זה נראה לי ממש כמו מיסקדה צבאית, אולי מפני שאף פעם לא חייתי במיסקדה צבאית.

החדר השני היה מכוסה כולו בעתונים, גדמה לי משנת 1505 ועד ימינו. היו שם המון דפים מעוכים, ניירות העתקה, ארבע מגבות ובאמצע — מקום מנוחתו של המ־שורר: מיטת זוגית שעליה סדין תכלת מקומט, כרים ושמיכת שחיתה עם לבנה.

אחרי שחזרתי מהסיור הנורא הזה בעיני, נכמרו רחמי על המשורר היוצר, תחי בחור עלוב.

עוד אני בוחנת את התרגשותי והמשורר ניגש אלי, ליטף בידו רכות את ראשי ואמר: „נו, ילדה, אני רואה שסוף סוף תגעת — בואי. הרגישי את עצמך נוח. הורידי את הבגדים. השתחררי. אנחנו יכו־לים לצאת אל הגג כדי להשתזף..."

נו, מה לא עושים כדי לעשות דברים מעניינים! השתחררתי מכבלי חציבלי־זציה ויצאתי כשהביקיני שלי — מבצרי האחרון — על גופי.

שכבנו על גבי מזרונים דקים בצילו של בנין קופת־חולים־סניף־זמנהוף. שם החל המשורר הלאומי למזמז אותי. משום מה הסתבר תוך זמן קצר שהחלק התחתון של הביקיני שלי מפריע לו והוא חזר וטען שיהיה לי נוח יותר בלעדיו.

ממצב זה, על גבי המזרונים על הגג, עברנו תוך זמן קצר למצב דומה, אבל על גבי מיטתו, כשאני עושה מאמצים ראויים לשבח להתעלם מהריחות והנוף. שם התגלה המשורר כאדם יותר מקורי. הוא טען שאולי כדאי לי להוריד את חלקו התחתון של הביקיני. אבל אני המשכתי להגן בעוז על... (על מה לא ידעתי בדיוק).

זה היה מאבק קצר בו ניצח לבסוף ה־אינטלקט והמין החלש והיפה נשאר כנוע. הרבה יותר איני זוכרת על יום אינטימי זה. מה שכן זכור לי, זאת נערה מטורפת במיקצת שנכנסה עם תום המערכה ה־ראשונה והזמינה ללכת יחד איתנו ל־קולנוע. שם היא זכתה להיות ממוזמזת בשיטתיות יחד איתי, מהצד השני כמו־בן. כמו שנאמר: אחוז בזו, וגם מזו אל הוא הזמין אותי לפגוש אותו בתל־אביב. התעקשתי משום מה שיבוא לראות אותי ברחובות. בתום השיחה התישבתי עם אמי הורתי כדי לספר לה את כל העניין. היא היתה די מנומסת לטעון שתשמח להכיר אישית את המשורר — דבר שדי הצ־טערה עליו מאוחר יותר.

למחרת בערב, כשפעמון הדלת צילצל, עמדתי דרוכה ולחצתי על הזמזם של שער הווילה שלנו. המשורר נכנס פנימה דרך השער ואם איני טועה דומני שהבחנתי בפניו הבעה של התפעלות למראה הווילה. אולי זה רק נדמה לי, אבל ראיתי בהבזק שבעיניו כיצד הוא עושה חישובים מהירים של ערך המקום.

בידו החזיק המשורר תיק ג'ימס בונד. תחילה קשה היה לי להבין מדוע היה צריך לבוא לפגישה רומנטית עם נערה עם תיק ג'ימס בונד גדול כל כך, שהוא רק אחד מאוסף התיקים הענק שראיתי בביתו — כ־20 תיקים שונים בגדלים וב־צבעים שונים. מאוחר יותר הצלחתי לש־לוח מבט חטוף אל תוך התיק ואז הסתבר לי שהוא מחזיק בו פנקסי צ'קים, פנקס כתובות, 5 עטים בצבעים שונים, אלה תגה ידך. אני מוכרחה לציין שהוויה מיו־חדת במינה זו, בת התנסיתי לראשונה, לא גרמה לי הנאה מיותרת.

אחרי הסרט ליווינו את הנערה אל תח־נת האוטובוס ואילו אותי ניסה אבידן לשכנע לחזור לדירתו, אולי אפילו לשנת לילה. לא השתכנעתי והתעקשתי לחזור הביתה. זה היה פשוט מתוך רצון לגרום לו לחזר אחרי. הוא פשוט הצליח לזיין לי את המוח ולגמור בפנים. אחרי יומיים של היכרות איתו איבדתי את עשתונותי בנאיביות של בת כפר המזדמנת לראשונה בחייה לכרך הגדול.

הצייד השחור וכיפה אדומה

זרתי חביתה במוניות רחובות כשכולי אחוזת התרגשות לקראת יום המחרת, כדי לראות את תוצאות הטיפול המהיר שהעניק לי המשורר הדון ז'ואן.

לא הייתי צריכה להמתין הרבה. בשעה שלוש לפנות בוקר צילצל הטלפון. אמי הרימה את השפורפרת כשהיא בטוחה ש־זהו ודאי אחד האפאציינטים שלה שקיבל התקפת־לב. אבל לפי הבעת פניה הבנתי שהיא רותחת בזעם. היא הגישה לי בנועם את השה־רחוק ומצידו השני של הקו היה הבלתי אפשרי: דויד אבידן.

שכחתי אפילו לומר לו שאני חושבת שזו שעה שאינה מתאימה כל כך לשיחות טלפוניות. באותו זמן נראו לי כל שגיו־נותיו כהגיוניים בהחלט. אחרי שעה שלי־מה של הסברים פילוסופיים על כך שאין בעצם הבדל בין יום ללילה ושהלילה הוא בעצם בדיוק אותו דבר כמו היום, ושאדם צריך למעט לישון ככל האפשר (לא חשוב שאבידן עצמו, כפי שהתברר לי אחר־כך ישן בדרך כלל כ־16 שעות ביום בממוצע). (נאבוט) להרגיע מזיקים, כמה שקיות עם פילולים ותרופות, העתקים מכל עתוני הבוקר והערב של אותו יום, כמה המונות של המשורר עם הקדשת המחבר וכרטיסי ביקור. בקיצור, היה בתיק ייצוג לכל מה שיש לו בבית.

הפעם בא האיש לביתי כשהוא לבוש בחולצה שחורה, כשאינו שוכח להסביר לי שבחולצה השחורה הוא נראה סכסי יותר וכי אשתו הראשונה לא אהבה כש־היה לובש שחורים כיוון שטענה שאלה הם בגדי הצייד שלו. מיד הצטייר בעיני כצייד בשחור ואני ראיתי את עצמי כ־כיפה אדומה. מה שאני בטוחה הוא שאמי, שהיתה עדה לאותו מעמד, הרגישה את עצמה כמו הסבתא באותו סיפור.

היתה לנו באותו ערב שיחה מאלפת על תרופות לעירנות ולהירדמות, על משל־שלים פעילים ושאר תרופות המסייעות לעיכול. בתום השיחה נסע המשורר ל־ביתו כשהוא משאיר אותי אל מול הנוף הבזיל של אמי שטענה: „כידיד — עלא כייפאק, כיותר מזה — תשכחי מזה. הוא יהרוס אותך."

מול הנוף ברול זה ניצבתי אני הקטנה, עם שאיפותי המודחקות להיות אשת חיקו של משורר אומלל ולעשות ממנו משהו, ולהגיע יום אחד אל הפיסגה כשאני משהו של מישהו.

עוד באותו לילה מיהרתי לסכם את חוויותי בשיר, שאני רוצה עכשיו לחייך כלפיו יחד איתכם:

גלים גלים של עצב / גלים גלים של בדידות / כל אשה והציפיות שלה / שורה ארוכה של עיניים עצובות / שורה ארוכה של לבבות בודדים / למה הן מצפות / גלים גלים של עצב ובדידות.

זה יהיה כנראה גם השיר הראשון בקר־בן שאוציא.

(המשך בשבוע הבא).

דויד וליל אבידן בפנטהאוז: „האינטלקט ניצח את היופי!"

במדינה

הסתדרות

למי נצנצו היהלומים?

ניכשל נסיון לדחות בחירות לאיגוד פועלי היהלומים

צמרת מפלגת העבודה טרם ההליטה מתי ואיך לערוך את הבחירות להסתדרות. כל הסימנים מצביעים על כך שראשי הגוש המפא"י היו מעדיפים לדחות את הבחירות עד לקיץ 1974. אולם הם חוששים ובצדק, שהדבר לא יינתן בידם.

דוגמה למה שעתיד להתרחש אם ייע־שה נסיון לדחות את הבחירות, ניתנה השבוע בבית־המשפט המחוזי בתל־אביב. על־פי חוקת ההסתדרות חייבות בחירות כאלה להיערך אחת לארבע שנים. אבל איש מפועלי ענף היהלומים בארץ אינו זוכר מתי נערכו בפעם האחרונה בחירות לאיגוד המקצועי שלהם. יש אומרים כי זה קרה לפני 20 שנה. אחרים טוענים כי מעולם לא נערכו בחירות כאלה.

גח"ל תומך במערך. אריה גרד־שטיין ואברהם וסרצוג, מזכיר האיגוד ב־מחוז תל־אביב, הם הבוסים הבלעדיים של עובדי היהלומים. תלישותם של השניים מהבעיות האמיתיות של עובדי הענף, הבי־אה להקמתם של ועדי־פעולה, שהחלו ל־התסיס את עובדי היהלומים, כינסו אסי־פות, הפיצו כרוזים ותבעו במפגיע עריכת בחירות לאגודה המיקצועית שלהם.

אבל הבוסים בוועד־הפועל החליטו כי השעה אינה כשרה לבחירות. כאשר הועל־תה התביעה לעריכת הבחירות באיגוד ה־מקצועי, העביר אוריאל אברהמוביץ' הח־לטה שהתעלמה למעשה מחוקת ההסתד־רות. בהחלטה, שנתמכה גם על־ידי סיעת גח"ל נקבע כי לא ניתן לערוך בחירות במועד הקרוב.

אחרי שכל מאמציהם עלו בתוהו, פנו עובדי ענף היהלומים לנציג סיעת העולם הזה — כוח חדש בוועד הפועל, אלכס מסיס. השבוע, אחרי שכל דרכי הפעולה בתוך ההסתדרות לא הועילו, ביקש פרק־ליט הסיעה, עורך־הדין אברהם אורן, המ־ייצג את סיעת העולם הזה בוועדת החוקה של הוועד־הפועל, סעד מישפטי, מבית־המישפט.

ניצחון פוליטי. תביעה זו, לה לא ציפו, העירה את עסקני הוועד־הפועל מ־תרדמתם. נציגיהם שהופיעו בבית־המשפט, שוב לא התכחשו לצורך לקיים בחירות בענף, ביקשו רק שהות מספקת להכנת הבחירות. לטענתם דרושה להם לפחות שנה להכין את הבחירות. לכך התנגדו עובדי היהלומים.

בית־המשפט קיבל את התנגדותם, קבע כי הבחירות בענף עובדי היהלומים ייערכו לא יאוחר מה־15 בינואר 1974, כדי שנצי־גי הפועלים יוכלו לייצגם במשא־ומתן על השכר. „בית־המשפט מצפה שהצדדים יע־שו את כל ההכנות לקיום הבחירות הסדי־רות לפני התאריך האמור," קבע השופט שלמה לובנברג בהחלטת תוך שהוא מג־דיר את הפרשה: „נצחון פוליטי של ציבור עובדי היהלומים."

פרקיט אורן
20 שנה בלי בחירות